

De Feuilletonroman
van de Week

HET SPOOK van den Wolvenburg

DOOR
A. HANS

Maar de dame luisterde niet en verdween tussen het hout. Spitel scheen geheel verbauwereerd.

— Ellendeling, is dat ook voor Jan De Lichte? snauwde Doolage hem toe.

— Maar wat misdeed ik nu?

— O, ge waart zeker in vriendelijk gesprek met die jonkvrouw? Maak u uit de voeten of ik schiet u als een hond neer. Of zeg mij eerst: wie is die juffer?

— Ik weet het niet...

— Ge liegt!

— Waarlijk, ik weet het niet...

Bernard liet de man staan en liep het meisje achterna. Hij moest weten, wie ze was. In de zijlaan ontwaarde hij haar in de verte. Ze verdween door de poort van een kasteel, blijkbaar het Vossenhol.

Doolage ging haar achterna. Hij bereikte de poort en aarzelde even. Maar als buurman kon hij toch een bezoek brengen.

Hij trad dus over de brug en stapte over het plein. Dan begaf hij zich naar het woonhuis, dat er zeer vervallen uitzag. Hij liet de ijzeren klopper vallen.

Een meisje deed open. Zij droeg een sierlijke grote hoofddoek. En Bernard dacht aan hetgeen vrouw Wouwe gezegd had over de klederdracht van Diederich van Balen's nicht.

— Heb ik de eer tot jonkvrouw van Balen te spreken? vroeg de bezoeker.

— Ik ben Aleida van Balen.

— Dan mag ik mij zeker ook voorstellen: Bernard Doolage van Mater, die de Wolvenburg komt bewonen.

Het meisje boog, maar scheen zeer verlegen en hield haar gelaat afgewend.

— O, mijnheer Doolage van Mater, onze nieuwe buurman dus! klonk een luide stem.

En uit een zijdeur kwam een lange magere man, die vijftig jaar oud kon zijn.

— Welkom, welkom... Daar doet ge goed aan, met ons kennis te komen maken, hernam hij. Ik ben baron Diederik van Balen, afstammeling van de van Balen, die een der eerste de muren van Jeruzalem beklom. Maar dat is lang geleden...

Joviaal stak de meester van 't Vossenhol Bernard de hand toe.

— Maar kom binnen! nodigde hij. Laten wij in de eetkamer gaan. In de ridderzaal is geen vuur en het wintert fel.

— Verschoning, baron, mag ik u eerst een vraag doen? Zoeven verraste ik een vagebond die een jonge dame lastig viel.

— Op mijn gebied?

— In de dreef ginder.

— O, Spitel zeker, die verdoemde landloper! Ja, ik heb hem feitelijk reeds veroordeeld en zal hem de een of ande-

re dag boven aan mijn burchtoren opknopen.

— Ik verraste de schelm... In haar angst vluchtte de dame. Ze liep hier door de poort en ik ben zo vrij eens te komen horen of zij niet onder de gevolgen van haar avontuur lijdt...

— Hier door de poort... zegt ge? Een ogenblik... zij is geen huisgenote... ik ben zelf nieuwsgierig te weten wie het is, die de bescherming van mijn kasteel inroept. Ga in de kamer. Ik ben dadelijk bij u.

Aleida had zich reeds verwijderd. Bernard stond nu alleen in een vertrek waar in de haard een groot houtvuur brandde. Wat zag alles er versleten en sjofel uit! Wouwe had wel de waarheid gezegd. Hier heerste armoede.

Diederik van Balen kwam spoedig terug.

— Ge hebt gelijk, zei hij. Een vreemde dame is over het slotplein gelopen, maar weer over de kleine brug in het bos verdwenen. Mijn personeel zegt het.

— En heeft niemand haar herkend?

— Neen... 't Was een vreemdelinge.

— Dan voel ik mij verplicht haar op te sporen... en ze verder te beschermen. Die jonkvrouw heeft mij een onschatbare dienst bewezen.

Achter de deur klonk een kreet.

— Wat is dat? bromde van Balen.

Hij rukte de deur open, maar zag niemand.

— Toch hoorde ik iemand roepen, hernam hij.

— Ik ook...

— Dat lijkt wel op spokerij, hé? Bijgelovig ben ik niet... maar sedert de dood van uw oom, gebeuren hier vreemde dingen... Dus, die dame heeft u een dienst bewezen?

— Ja...

En haastig vertelde Doolage nu, wie voor hem bij de schout was komen pleiten.

— Dus, ge zijt aangehouden geworden? riep de edelman verbaasd uit. Dat is een dwaze grap! De schout is een grote ezel.

— Nu moet ik gaan, hernam Doolage, die zeer ongeduldig was.

— Wel ja... bescherm de onbekende jonkvrouw! Onze adelstand verplicht ons tot ridderlijkheid...

De edelman liet de bezoeker uit en wees de kleine brug.

Bernard spoedde er zich heen. Hij kwam in een park... Eensklaps hoorde hij zijn naam. Hij keek terzijde en zag daar het meisje met de hoofddoek: Aleida van Balen.

— O, mijnheer, zei ze en 't was bijna smeken, ga toch niet verder... Ge loof me, er dreigt gevaar...

— Niet voor mij, maar voor een dame...

— Die dame is reeds in veiligheid.

— Hoe weet ge dat?

— Een heer kwam haar hier te gemoet...

— Wie dan? vroeg Doolage met teurstelling in zijn stem.

— Ik ken hem niet maar ze begroette hem als haar broer.

— Of verloofde of echtgenoot?

— Neen, ik denk als broer...

— Maar wie is ze dan?

— Ik kan het niet zeggen.

— Hebt gij haar meer gezien?

— Enkele malen...

— O, jonkvrouw, ik heb reden om veel belang in haar te stellen. Zij heeft mij grote diensten bewezen.

Maar Aleida luisterde niet. Angstig keek ze om zich heen en ze beefde zenuwachtig.

— Wat deert u jonkvrouw? vroeg Doolage.

— Niets... niets. Zie, neem dit pad, het voert naar de dreef van de Wolvenburg...

— Maar wat is het gevaar waarvoor ge mij waarschuwt?

— Ik kan niets meer zeggen. Wees op uw hoede. Er loopt hier veel slecht volk rond. Neem nu dat pad en laat u niet overvallen... En blijf op de hoeve, maar niet alleen op het kasteel.

Ze verdween weer tussen het hout. Doolage stond even in gedachten.

— Wat is dat hier toch allemaal geheimzinnig! mompelde hij. Die Aleida ook al... Ha, zo, heeft de lieve, onbekende dame een broer? Of een verloofde? Arme dwaas die ik ben om op haar verliefd te zijn! Dus ik moet weer op mijn hoede zijn! Het is hier een moordenaarshol. En die vreemde Aleida had liever niet, dat ik nog eens op het kasteel terugkeerde! Ik vermoed, dat zij die geheimzinnige juffer kent... Misschien beschermt zij haar liefdesavontuur. Zo iets zal het wel zijn. Mijn fee wachtte hier haar minnaar af... Dezelfde kerel zeker, die haar te Aalst afhaalde. Hij kwam nu weer te laat om haar tegen Spitel te beschermen... Ik moest nogmaals als verdediger optreden... En nu heeft ze haar vriend gevonden en Aleida moest mij uit de weg houden. Maar waarom dan die verregaande belangstelling van de geheimzinnige juffer voor mij, zodat ze zelfs naar Oudenaarde kwam? En haar goede verhouding met die lelijke schout! Ik begrijp er niets meer van. Aleida van Balen weet meer...

Zo in gedachten verdiept volgde Bernard het pad. Zonder nieuwe avonturen bereikte hij de hoeve, waar vrouw Wouwe, die hem reeds dood had gewaand, hem met vreugde begroette.

DE HEER VAN DE WOLVENBURG.

EEN week was voorbijgegaan. Bernard Doolage had tot nu toe op de hoeve van Baptist Wouwe gelogeed. En in de streek vertelde men zelfs dat de nieuwe heer niet op het kasteel durfde komen.

Maar in die week had Bernard verscheidene ambachtslieden aan het werk gesteld. Sloten en grendels werden verzekerd, de gebroken ruiten vervangen, de valbrug en de buitenpoort vernieuwd de meubels afgewreven, het stof en alle vuilnis verjaagd.

Sedert de pastoor van Mater het slot belezen had, durfde vrouw Wouwe er

ook komen. Eerst trad ze schuchter binnen, bevreesd nog, maar al spoedig kreeg haar natuur de bovenhand. De zindelijke vrouw sloeg de handen ineen, toen ze al het stof en de verwaarlozing zag. En toen leidde ze de grote kuis.

Bernard was voortdurend op het kasteel aanwezig. Alleen 's avonds ging hij naar de boerderij. Ook Renatus en Elsje arbeidden mee. Ze hadden dadelijk akkoord gekregen met hun nieuwe meester.

Spoedig was nu het kasteel in orde. Om de onveilige tijd zou Doolage nog een man in dienst nemen. Wouwe beval hem een ongehuwde broer aan, een brouwersknecht te Ronse, die nu echter zonder werk was.

De nieuwe eigenaar had de doodskisten uit de torenkamer aan een timmerman te Oudenaarde verkocht. De lugubere koord, die aan het einde van Bernard's oom herinnerde, was verdwenen. Dat was weer iets geheimzinnigs. Anders gebeurde er in die dagen niets vreemds.

Bernard had thans geen tijd om naar de onbekende dame te informeren en de spokerij bleef achterwege. Toch dacht hij aan zijn vijanden en hij kocht nog een voorraad wapens en kogels. Een kasteel moest in deze tijd een versterkte burcht zijn.

Toen de ambachtslieden vertrokken, slaakte Bernard een zucht van verlichting.

— Nu zullen we hier overmorgen voor goed komen, zei hij tot Elsje en Renatus. Als ge nu eens morgen trouwde.

— Morgen al? vroeg het meisje blonzend.

— Ge hebt toch de pastoor van Volkegem gesproken?

— Jawel...

— En er zijn geen bezwaren ingekomen, nadat hij u van de preekstoel afgeroepen heeft. Weet ge wat, ga nu maar bedaard naar huis en morgen

vroeg kom ik zelf naar Volkegem om het huwelijk in orde te brengen.

— Een goed gedacht! riep Renatus verheugd. En waarom zouden wij wachten?

De verloofden vertrokken.

Bernard sloot de Wolvenburg, bekeek nog eens het kasteel en mompelde:

— Nu kan geen rover er binnen. En de voorspelling van de klok geloof ik niet...

Hij begaf zich vrolijk gestemd naar de hoeve. In de dreef stond een meisje.

— Lotje! riep Bernard verbaasd uit.

Ze was zeer zenuwachtig en stamelde:

— O, mijnheer, kunt ge mij ook niet in dienst nemen?

— U in dienst nemen?

— Ja, want ik heb geen leven meer. Uit de gevangenis werd ik meegenomen naar Velzeke...

— Door Jan De Lichte?

— Ja... En nu wilde de kapitein altijd maar weten, hoe ik u kende. Die valse Mariette had dat verteld. La Ruwière vermoedt, dat ik u verlost heb uit onze hoeve.

— Is die dan bij de bende?

— Ja, al lang... maar ik zei, dat ik u alleen als gevangene heb gezien, voor de eerste keer, toen in onze woning. Ze geloven het niet en ik werd bespied en ik moest dan bij de kapitein komen.

Ze bloosde van schaamte.

— Jan De Lichte was op mij verliefd en toch vertrouwt hij mij niet, vervolgde ze geërgerd. 't Ene ogenblik omhelst hij mij, dan weer stelt hij allerlei lastige vragen. Ik kon vannacht weglopen en langs omwegen ben ik hier geraakt. O, neem mij ook... ik zal hier veilig zijn en hard werken! Ge hoeft mij niets te betalen... ik vraag geen loon, maar ik wil treffelijk leven, weg van al die schavuiten.

Smekend keek ze Bernard aan en hij voelde veel medelijden met de ongelukkige. Maar toch, haar in dienst nemen? Ze was een roversmeisje geweest. Kon hij haar vertrouwen? Ze had hem ge-

red, maar ze deed het alleen uit haat tegen La Ruwière. En als hij haar op de Wolvenburg in dienst nam, trok hij op zich de wraak van de ganse bende.

Wat dan? Haar aan haar vreselijk lot overlaten? Haar terugstoten in de macht van een bandiet, die nu een hartstocht had voor haar, maar ze dan misschien zou vermoorden?

Neen, Bernard gevoelde dat hij zo wreed niet mocht zijn. Zo hij haar naar een andere streek kon brengen! Maar ze moest nu dadelijk geholpen worden.

— Kom mee! zei Doolage.

Op de hoeve zou hij wel een plan overwegen.

— O, ik mag! riep het meisje verheugd uit.

En met nieuwe hoop vergezeldde ze haar beschermer, die ze toch ook eens de vrijheid had teruggegeven.

DE MACHT VAN JAN DE LICHTÉ.

DUS behoort La Ruwière tot de bende? vroeg Bernard aan Lotje.

— Ja... maar hij woont toch op het kasteel van zijn ouders te Burst. Hij gebruikt leden van de bende voor allerlei slechte streken. Zo laat hij soms meisjes oplichten, boerendochters en ook wel juffers uit de stad. Die moeten dan in een paviljoen gebracht worden, dat hij in het bos heeft. Sommige van die ongelukkigen zijn later ook bij de bende gekomen. Waar konden ze anders heen? Ze durfden niet meer terug naar hun dorp. Er zijn er ook, die een herbergje houden te Gent of te Aalst, waar de mannen van de bende kunnen logeren... en de helers komen. O, alles is zo goed ingericht door Jan De Lichte.

— Zo, zo, zit dat aldus in elkaar? Wat schurken! riep Bernard verachtelijk uit.

— La Ruwière wijst ook rijke huizen aan waar de bende kan inbreken. Hij komt er eerst als gast, want ieder

vertrouwt de voorname jonker, vervolgde Lotje.

— En zo spiedt hij alles af ?

— Ja... en dan kan hij goede inlichtingen geven. Jan De Lichte houdt hem in grote eer... De jonker is zijn beste medewerker.

Zo spraken ze, terwijl ze de hoeve naderden. Eensklaps slaakte Lotje een gil.

Van weerskanten sprongen mannen uit het bos en ze omsingelden Doolage en het meisje. Snel werd Lotje in de heesters geslingerd. Men belette haar te schreeuwen.

Een grote zwaar gewapende kerel stond voor Bernard Doolage en vroeg :

— Herkent ge mij ?

— Jan De Lichte ! riep de jonker, zijn hand aan zijn pistool slaande.

— Mijnheer Jan De Lichte, verbeterde de roversbaas. Laat uw wapen maar zitten. Als ik wilde leefde ge geen minuut meer, doch ik eis uw leven niet. Gij hebt niets tegen mij misdreven. Gij wilt een meisje bescherming verlenen en dat is ridderlijk van u. Ik mag u zulks niet kwalijk nemen. Maar ik duld het niet... Daarom kom ik Lotje terughalen en we brengen haar waar ze thuis hoort...

— O, heb medelijden met haar ! vroeg Bernard.

— Dat is mijn zaak ! Zodus mijnheer, weer hebt gij mijn macht onderzonden. Weet, dat niemand in het gans land van Aalst tot Oudenaarde, ja, in gans Vlaanderen, machtiger is dan ik. Prent dat in uw geheugen ! Drijf uw edele gevoelens niet zo ver, om mij en mijn bende de oorlog te verklaren. Ge-groet !

En Jan De Lichte sprong ook in het kreupelhout.

Bernard hoorde iemand roepen :

— Kapitein, laat mij de jonker naar de andere wereld zenden.

't Was Spitel die sprak. Doolage herkende hem aan zijn stem. Maar dan ontroerde hij nog meer. Iemand pleitte voor hem...

— Mijnheer Jan De Lichte, klonk het, laat de jonker geen kwaad doen. Waarom al die misdaden ? En heb deernis met Lotje.

Doolage kende ook deze stem.

Maar neen, het was onmogelijk. De stem geleek op die van de geheimzinnige dame te Aalst. Doch zij kwam toch niet onder rovers.

— De jonker heeft ons niets misdaan ! hoorde Doolage nu het bende-hoofd zeggen. Vooruit, we zijn weg. En Spitel, zwijg nu.

Toen werd het stil.

Doolage hoorde niets meer... Spitel was er bij. Maar zijn beschermster ook. Krankzinnig om dat te veronderstellen. En toch, die bekende stem had zijn leven aan Jan De Lichte afgesmeekt... Wie was het dan die voor hem pleitte ?

— Een andere vrouw, misschien een uit de buurt. Wie kan men hier vertrouwen ? mompelde Bernard. En zo'n deerne heeft mij voorzeker al dikwijls gezien en voelt nu medelijden met mij. Vrouwen hebben zonderlinge gevoelens. Wie weet, was het Mariette niet, dat ik in de stemmen verwarde ? Ik ben in geen toestand om kalm na te denken.

Plots gaf Bernard zich rekenschap van het gebeurde en zette het op een lopen.

Feitelijk had Jan De Lichte zich ridderlijk gedragen. Maar Spitel kon een sluipmoord plegen.

Bernard zag drie mannen de boerderij verlaten. Ze snelden het bos in.

Toen hij de woning betrad, zaten Wouwe en zijn vrouw doodsbleek in de keuken.

— God zij dank... ge zijt daar levend ! riep de boerin uit. Vlug, Baptist, haal nu de brug of ze komen terug. O, Jozef... Maria... ik ben ziek van de schrik.

— Ge doelt op de rovers ? Vrees niet meer, sprak Bernard. De kerels zijn weg.

— Baptist, haal toch de brug op ! drong Martina aan. Ge kunt ze niet

vertrouwen. 't Zijn slechte mensen, echte bandieten. En ze durven alles.

De boer deed het. De vrouw vertelde, dat er drie kerels in huis waren gekomen en met een pistool dwongen ze het echtpaar rustig te blijven zitten. Een ging dan buiten staan... Maar ze hadden geen geld gevraagd en niets gestolen.

— Ze kwamen niet om te roven, zei Bernard. Ik heb de kapitein zelf ontmoet.

— O, mijnheer toch ! kreet Martina, nog dieper ontsteld.

Bernard vertelde, wat er gebeurd was zonder echter te gewagen van zijn eerste ontmoeting met Lotje, want hij achtte zich nog steeds door zijn eed gebonden. Maar hij dacht nu helderder en hij had medelijden met het weggevoerde meisje.

Zijn ridderlijk gevoel kwam boven.

— Wij moeten dat kind redden, zei hij. Ik zal naar de Wolvenburg gaan en de alarmklok luiden. Zo roep ik de boeren en dorpelingen op. En we zetten de rovers achterna. We houden een klopjacht.

— Maar jonker, als ge luidt, komt er toch niemand. De mensen zijn veel te bang. 't Is haast avond... En al kwamen ze, niemand of weinigen zouden u willen vergezellen. Ieder zou vrezen voor de wraak van Jan De Lichte, zei de vrouw.

— Als ze hier zo laf zijn is het geen wonder dat zulk galgenaas vrij spel heeft ! bromde Bernard. Ze spelen Jan De Lichte in de kaart.

— Wat wilt ge er aan doen ? Dwing gij de mensen eens ! Als ze uw klok horen, worden ze nog veel benauwder ! verzekerde de vrouw. Dan denken ze seffens aan spokerij. Dat hebben we er hier nog bij.

— Met hun verbloekt bijgeloof ; maar dan ga ik naar de overheid !

— Waar ? Te Mater ? De burgemeester is een oude aamborstige boer, die al schrik heeft als hij De Lichte's naam noemt. En de schout van Oudenaarde

heeft veel praats binnen de stad, maar men ziet er hem nooit buiten. Hij waagt zich niet buiten de poorten.

— En de overheid van andere dorpen ?

— Overheid, overheid... met deze oorlog is er geen gezag. Nu en dan hebben ze eens een klopjacht in gang gestoken, maar de een was al schuwer dan de andere, en ze zochten naar rovers, waar ze zeker waren er geen te vinden. Bovendien stoppen de oversten zich weg achter de hogere wet van 't Land van Aalst. Als die niet roert, doet niemand het. Een burgemeester zegt, dat de schouten moeten handelen en de schouten willen de officieren van het leger doen marcheren. Maar niemand roert zich.

Doolage voelde zijn machteloosheid.

— Welnu, dat zal zo niet blijven, zei hij. Ik ben nu heer en meester van een groot gedeelte van Mater, een bewoner van de streek en heb als zodanig plichten. Het gewest moet van dat gespuis gezuiverd worden en ik zal weldra eens met de oversten van de Fransen spreken.

— Die zitten te Bergen-op-Zoom, zo zegt men, en ze voeren oorlog tegen de Hollanders. Hun meeste soldaten zijn zelf rovers, dat hebben wij ondervonden, ze stelen wat ze kunnen in ons arm land.

Ja, de toestand was allertreurigst. Bernard bleef de ganze avond somber gestemd. Ook toen hij te bed lag, dacht hij nog met weemoed en medelijden aan 't arme Lotje.

TE VOLKEGEM.

NIET in opgewekte stemming begaf Bernard Doolage zich de volgende morgen naar Volkegem. Dadelijk bij het ontwaken had hij weer aan Lotje gedacht.

Een roversmeisje... En ze had misschien al heel wat achter de rug ! Maar ze toonde ook betere gevoelens en ze was vatbaar voor goede indrukken.

Bovendien, ze kwam tot hem om bescherming en hulp. Hij had haar die wilen verlenen, maar zag de ongelukkige wegsleuren door de rovers.

Wie weet, leefde ze nog? En zo ze nog leefde, ware de dood voor haar niet verkieslijker geweest?

Bernard besloot niets van het gebeurde aan Renatus en Elsje mede te delen. De simpele lieden zouden er weer een slecht voorteken in zien.

Simpele lieden? Maar Elsje scheen zich niet te uiten, zoals ze was. En Bernard had soms de indruk gekregen dat Renatus' geliefde meer wist over zijn oom dan ze zei en meer verstand had, dan ze toonde.

Hij had haar over Walter Doolage gesproken.

— Ach, jonker, zei Elsje toen, wat kan ik u van hem zeggen? Ik heb op het kasteel gediend, dat is waar, maar mijnheer zat altijd alleen in zijn kamer, sprak weinig tegen mij en ik had er een eenzaam leven. Bovendien was ik nooit gerust, zo alleen in dat grote huis en daarom ging ik er weg.

En meer had Bernard niet uit haar kunnen krijgen.

Zo het een en ander bedenkend, stapte hij toen heen. De vorst hield nog aan en het was koud, maar zonnig en gezond weer. Bernards gepeinzen keerden echter tot de rovers terug.

— Ja, ik wil helpen om dat gespuis uit te roeien, en ik zal beginnen met die La Ruwière aan te klagen, zei hij bij zich zelf. De schurk zal niet lang meer op vrije voeten lopen. 't Is ongehoord... iemand van hoge stand, die met de rovers heult.

Aan een hoeve ontmoette Doolage Aleide van Balen. Het meisje droeg weer haar eigenaardige hoofddoek. Ze was in een wijde mantel gehuld.

Ze wilde met een haastige groet voorbij gaan, maar Bernard hield haar staande met de vraag:

— Verschoning, jonkvrouw, maar ik ben zo nieuwsgierig, om eens te horen

of ge nog iets van mijn geheimzinnige beschermster hebt vernomen?

— O, neen, mijnheer! Ik ken haar immers niet.

— En ge hebt ze sedert die avond niet meer teruggezien?

— Neen... Ik kom ook weinig buiten.

— Weet gij, dat de rovers gisterenavond hier in de buurt zijn geweest?

— Neen... maar dat verwondert mij toch niet. Ze komen dikwijls. Is er een inbraak gepleegd of een misdaad?

— Ik heb er niets van gehoord. Een meisje werd opgelicht... zeker Lotje. Ze heeft bij de Enameberg gewoond. Ze zat ook in de gevangenis toen de schout mij opgesloten had, 't arm schepsel.

— Men kan hier de rovers altijd verwachten, mijnheer, daarom heb ik u gewaarschuwd bij uw bezoek aan ons huis.

— Inderdaad, uw raad was goud waard. Men moet hier op zijn hoede zijn, maar als heer van de Wolvenburg, ben ik zelf verplicht mede te werken tot zuivering van het gewest. Ik zal zo nodig het initiatief nemen. Uw oom en neef zullen wel willen meedoen.

— O, mijnheer, gij moogt daarover niet spreken! riep Aleida erg verschrikt uit.

— En waarom niet?

— Moest het bekend worden, ge zoudt geen dag meer leven! Het wemelt overal van bespieders en uw plan ware dadelijk bekend.

— O, ik begrijp wel, dat ik daarover niet met ieder mag praten... Maar toch wel met uw oom en neef, niet waar?

Het meisje aarzelde even.

— Mijn oom kan zo moeilijk zwijgen, hernam ze. Hij zou dadelijk uw plan aan anderen bekend maken en er bijvoegen, dat hij de zaak zal leiden...

— Maar uw neef?

— Denijs houdt niets voor zijn vader verborgen. Zet dat plan uit uw hoofd! Ge speelt met uw leven. Waarlijk, mijnheer, ge kent hier de toestanden niet.

Jan De Lichte is oppermachtig, maar nu moet ik heen...

Ze had gejaagd gesproken, knikte en sloeg vlug een pad in.

— Zonderling meisje toch, mompelde Doolage. En ja, ze tekent haar oom goed. Ik heb ook al bemerkt, dat hij gaarne snoeft, ondanks zijn armoede. Ik geloof, dat die Aleida daar niet gelukkig is.

Eensklaps ontstelde Bernard weer. Voor een van de kleine, gore ramen van de hoeve, had hij Spitals gezicht gezien. Dadelijk verdween het.

— De schurk bespiedde ons, zei Bernard woedend. Ha, hij is op deze boerderij. Dus dat is ook al een verdacht kot. Maar wat gaat Aleida van Balen er dan in 's hemelsnaam doen? Och, zij zal zelve niet weten, wie eerlijke en oneerlijke lieden zijn. En misschien is de boer niet zo kwaad, maar ontvangt hij de vagebond, omdat hij het niet laten durft. Ja, er heerst hier een waar schrikbewind.

Eindelijk bereikte Bernard het dorpje. Renatus liep voor de kerk heen en weer.

— Ha, jonker, ge zijt daar al! zei hij verheugd. De pastoor is thuis.

— En waar is Elsje?

— Bij haar vader.

— En vindt die 't goed dat zijn dochter vandaag trouwt?

— Tinus, zo heet hij, is een rare kerel, maar als gij met hem spreekt, zal hij wel bijdraaien.

— Dus hij maakt bezwaren?

— Och, een mens weet nooit wat hij aan Tinus heeft.

— Ik zal maar eerst eens met de pastoor spreken.

— Ja, dat is het voornaamste. Als Tinus koppig blijft, trouwen we toch. De oude kan ons dat niet beletten.

Bernard klopte aan de pastorie. Toen de oude geestelijke vernam, wie de bezoeker was, toonde hij zich zeer beleefd. Doolage zag, dat de man armoede leed. Voldegems kerkje bood weinig inkomsten en door de oorlog waren ze nog

verminderd. Hij besloot dadelijk de herder een toelage te geven. En de pastoor vernam dit met vreugde.

— Gij en uw ambtgenoten kunt hier een goede invloed uitoefenen, zei de jonker. De mensen schijnen me zeer verwilderd.

— Och, jonker! en de grijsaard sloeg de armen omhoog. Oorlog en ellende. En dan de roversbende! We leven te midden van heidenen, geloof me. Velen lachen me uit, als ik van godsdienst spreek. Stelen, roven, zedeloosheid, dronkenschap, krakelen en vechten. De kinderen zelfs doen mee en groeien op voor galg en rad. Ik heb deze morgen een doop bediend... De moeder van het kind is veertien jaar. De vader stond aan de kerk te spotten met de heilige handeling. 't Is een slungel van zestien, een landloper reeds. De moeder van het meisje was meegekomen en bestrafte hem. Ze kreeg slagen van de deugniet. O, ik zou u zoveel kunnen vertellen.

— 't Is treurig! Hebt ge mijn oom gekend?

— Ja... Helaas, hij gaf niet het goede voorbeeld. Weinigen zullen u de waarheid zeggen, maar ik ben het aan mijn ambt verplicht.

— O, ik wens de volle waarheid te weten. Leefde oom losbandig? Spreek openhartig!

— Walter Doolage dronk veel. Hij ontving slechte deernen op zijn kasteel.

— Maar is dat waar? O, natuurlijk, als gij het zegt...

— Niemand zal u dat vertellen. Ge zijt zijn neef hé? Uw oom leefde ergerlijk. Later is hij stiller geworden. Dan verliet hij weinig zijn kasteel. Hij was ook ziekelijk geworden.

— Welke ziekte?

— Opgeleefd en zwaarmoedig. Hij werd een sombere man. En zijn einde was vreselijk. Dat weet ge.

— Ja... zelfmoord!

— O, had hij boete gedaan! Voor elke zondaar is er bekering. Ik ben vier maal aan de poort van de Wolvenburg geweest, om met hem te spreken, maar

nooit wilde hij mij ontvangen. Een meisje van mijn parochie diende bij hem. Ik sprak met haar...

— Elsje?

— O, juist... Zij zal bij u komen wonen. Ze zei me, dat gij zeer welvoeglijk waart. Elsje heeft aan Walter dikwijls gevraagd, of ik mocht komen om hem tot betere gevoelens te brengen. Dan werd hij kwaad en vloekte...

— Waarom is Elsje er weggegaan?

— Dat zegt ze niet. Ze wendt voor, dat het is omdat ze bang was in het groot kasteel...

— Ik kwam u juist over Elsje spreken.

— Over haar huwelijk?

— Ja... Maar ik zou ze gaarne vandaag zien trouwen. Dan kan het jonge paar morgen op het kasteel komen. Zo is hun toestand geregeld en voorkomen wij alle praatjes.

— Vandaag? riep de pastoor verbaasd uit.

— Kan het?

— Kunnen, ja... Er zijn geen bezwaren tegen. En ge hebt feitelijk gelijk. Komen ze samen bij u wonen, zonder gehuwd te zijn, dan geven ze weer aanleiding tot allerlei gebabbel en we moeten juist goede voorbeelden stellen. Welnu, Renatus en Elsje kunnen eerst komen biechten en daarna zal ik hen in de echt verenigen. Gij zult misschien getuige zijn?

— Juist...

— En ik zorg voor de anderen. Wilen we dan zeggen om half twaalf?

— Uitmuntend! Alle onkosten zijn voor mijn rekening. Ik zal Renatus roepen. Hij staat buiten.

— Ja, ik heb hem al door het venster zien loeren. Een brave jongen, maar een beetje dwaas.

Renatus verscheen en lachte toen hij de uitslag van het onderhoud hoorde.

— Zie, mijnheer, ik zal eerst mijn kerkelijke plichten doen, zei hij tot Doolage. In dat hutje ginder bij de hoge populier, is Elsje's vader. Wilt ge daar de zaak in orde maken?

— Ja, ik ga om uw bruid.

Bernard begaf zich naar de armoedige woning, maar die toch in zindelijke staat was onderhouden door de vlijtige hand van het meisje. De jonker hoorde een brommende stem. Hij trad binnen en zag een man in dreigende houding voor Elsje staan, die juist uitriep:

— Als ge weigert, vertel ik alles...

Maar nu sprong ze verschrikt op en riep:

— De jonker!

Tinus, want de man was Elsje's vader, keerde zich om en nam eerbiedig de mollenvellen muts af.

— Dag vriendschap, groette Bernard minzaam. Ik moet u eens ernstig spreken. 't Is over het huwelijk van uw dochter.

— Och ja, mijn lief Elsje wil mij verlaten en dat pakt me erg in het hart, mijnheer.

— Zo is de gang van de wereld, niet waar? De jongeren vliegen uit als de tijd komt.

— Ja, maar weinig vaders beminnen zo innig hun kind als ik...

En de kerel die, zoals Doolage wel zag, geweldig huichelde, deed of hij een traan wegveegde.

— Uw kind trouwt met een brave jonkman en zij is verzekerd van haar brood, hernam Bernard. Ge hebt haar toch al dikwijls moeten missen, als zij in dienst ging om uw zorgen te vermindere.

— Ja, ze is verzekerd van haar brood... maar ik ben het niet, zei Tinus, die zijn toon reeds veranderde. Gij zoudt haar vandaag willen laten trouwen?

— De pastoor verwacht haar dadelijk. Kom, vader, doe uw beste frak aan en ga mee...

— Mijn beste frak? Ik draag mijn hele klerkas op mijn rug. Maar ik weet, dat gij Elsje en Renatus nodig hebt. En ik wil mijn dochter laten gaan maar ik verwacht van u toch een kleine vergoeding.

— Neen, jonker, die betaalt gij niet ! riep Elsje eensklaps met verontwaardiging in haar stem. Tinus, ge moest u schamen.

— Tinus ! Spreekt ge mij, uw vader, zo aan ? Is dat nu eerbiedig ? Wat moet de jonker denken ?

— Stil... Stil ! zei Bernard sussend. Mijn vriend, gij vraagt iets onredelijks. Ik zou niet weten waarom ik u een vergoeding te betalen heb. Wel kan ik u waarschijnlijk werk bezorgen...

— Een vergoeding of Elsje trouwt niet ! riep Tinus nu brutaal uit. Ik blijf hier alleen achter... ik moet een meid nemen.

— En ik trouw wel ! verklaarde Elsje. Wat recht hebt gij mij dat te verbieden ? Gij zijt immers mijn vader niet ! Gij zijt mijn oom !

Verrast keek Doolage op.

— Ha, hij is uw vader niet ? vroeg hij. Maar misschien uw voogd ?

— Ook niet... alleen mijn oom.

— Ze liegt... ze liegt ! hernam Tinus woedend.

— Willen we naar de pastoor gaan en het hem vragen ? stelde het meisje voor. O, ik zou gezwegen hebben, hadt gij u redelijk getoond, maar al sedert gisteravond zijt gij mij aan het kwellen en treiteren, opdat ik aan de jonker geld voor u zou vragen. En daarom ben ik te fier. Ge moest u schamen.

Tranen welden op in haar schone ogen en Elsje beefde van opwindning.

— Kom, kom, niet schreien op de morgen van uw trouwdag ! zei Bernard. Die man is dus uw vader niet ! En gij hebt geen voogd ?

— Neen...

— Kom dan maar mee. We hebben deze man niet nodig.

— Dat zullen we zien ! tierde Tinus. Ik heb Spitel in de omtrek gezien...

— Zo... zo... is die vagebond uw kameraad ? En ge wilt hem halen om Elsje te beletten te trouwen ? Spitel kent mij wel... en zeg hem, dat ik hem morsdood schiet als hij nog eens zijn

facie durft vertonen ! waarschuwde Bernard.

— Elsje is mijn dochter !

— Ik ben blij, dat het niet waar is. En, mannetje, houd u nu stil, want als gij zo'n goede vriend van die Spitel zijt, zit er meer achter. Dat kon wel eens aan de oren van de schout komen en voor u lelijk misdraaien.

Tinus verbleekte.

— Wat bedoelt ge ? stamelde hij.

— Ik merk aan uw tronie dat ge me heel goed begrijpt. Ik behoef er niets bij te voegen. Komaan, Elsje, maak u gereed dan gaan we.

Het meisje ging in een ander kamer-tje.

— Jonker, ik ken Spitel, want hij loopt hier altijd rond, hernam Tinus nu veel gedweër. Maar ik bezweer u dat ik een eerlijk man ben. Ge meent toch niet, dat ik tot de bende zou behoren ?

— Ik wil nu niets menen of weten, maar verbied u, Elsje lastig te vallen. Ze is te braaf.

— Ik handelde toch niet onredelijk door u wat geld te vragen. Gij zijt rijk en ik lijd gebrek. En 't is hard aan het winteren.

— Waarom werkt gij niet ?

— Ik ben zwak en ziekelijk. Mijn krachten raken op. Ik zie er slecht uit, dat merkt ge wel.

— Luister, als ge waarlijk armoede lijdt, zal ik u helpen. Onbarmhartig ben ik niet. Maar ik zal eerst afwachten, welke houding gij aanneemt. Ge bekent dus, dat Elsje uw dochter niet is ?

— Zij is mijn zusters kind, maar ik heb haar als een vader verzorgd. Dat weten al de mensen in het ronde.

— En haar ouders zijn dood ?

— Al zo lang, 't Kind heeft hen nooit gekend. Ik heb mij over Elsje ontfermd en ze wist niet beter of ik was haar vader. Ik weet niet, wie haar de waarheid heeft gezegd. En God is mijn getuige dat ik als een vader voor haar heb gezorgd... dat durf ik duizend

keer herhalen en met een eed bezwe-
ren.

Doolage kon niet aan zoveel onbaat-
zuchtigheid geloven, maar Elsje zou
hem de waarheid wel vertellen. Voor
het ogenblik was er wat anders te doen.

— Waar woont die Spitel? vroeg
Doolage.

— Nergens en overal. Hij zwerft
rond.

— En van wat leeft hij?

Tinus haalde de schouders op.

— Van roven hé? hernam Bernard.

— Dat denk ik ook.

— Hoe wilt ge dan bevriend zijn
met hem en zelfs zijn hulp inroepen?
Zo maakt ge u zelf erg verdacht.

— Bevriend ben ik juist niet met
hem, maar ieder kent Spitel en nie-
mand durft hem iets te miszeggen...

Doolage vertrouwde Tinus niet; hij
staakte zijn gesprek, want Elsje ver-
scheen, eenvoudig maar toch zindelijk
gekleed. Tinus wilde nu ook meegaan.
Hij hield zich of hij met het plan ver-
zoend was.

— Neen, gij blijft hier! riep het meis-
je. Ik trouw zonder dat gij er bij zijt.

— Maar lief kind...

— Ik wil dat ge thuis blijft. Ge hui-
chelt toch maar. O, ik heb in mijn le-
ven al zoveel gehuichel gezien, dat ik
bij mijn huwelijk alleen oprechte men-
sen wil.

Bernard vermoedde nog sterker dat
er geheimen waren in het hart van deze
schone, maar arme bruid.

Tinus drong niet aan en brommend
kroop hij bij het houtvuur. Elsje nam
geen afscheid van hem, maar zei zacht
tot de jonker:

— Ik ben klaar...

Samen verlieten ze de hut, waar Els-
je niet meer zou terugkeren, maar die
gedachte scheen haar niet in het minst
te ontroeren.

SLECHTE VOORTEKENEN.

HET huwelijk was in alle eenvoud
gesloten geworden. Bernard had
het jonge paar medegenomen naar de
hoeve van Wouwe en daar vierde men
opgewekt de bruiloft. Ook Sander, Bap-
tist's broer uit Ronse, en nu knecht van
de Wolvenburg, was aanwezig.

Om acht uur was het feest geeindigd
en begaven meester en dienaren zich
naar de Wolvenburg, om er zich voor
goed te vestigen. Pas waren ze over de
brug of Elsje riep verschrikt:

— Het spook!

Ook Bernard zag een gedaante die
als uit de grond verrees en door het
park liep. De vrouw weer, de geheim-
zinnige verschijning.

— Het meisje van Aalst! flitste het
door de geest van Doolage.

De jonker liep haar achterna. Ha,
die hekserij begon weer! Nu zou hij
weten wie die jonkvrouw was. Maar in
het park verloor hij het spoor.

— Laat hier niemand voorbij komen,
riep hij. Of beter, we halen de brug op.

Vlug keerde hij naar de brug terug.
Elsje hield zich dicht tegen Renatus en
beefde van angst.

— In Gods naam, laten we binnen
gaan! smeekte ze. O, hoor, 't luidt...

En inderdaad, uit de toren helmden
weer de klanken van de oude kasteel-
klok, en kon er toch iemand binnen
zijn, om aan 't zeel te trekken.

Doolage haalde juist de brug op. Dan
sloot hij de poort.

— Sander, geef de lantaarn! beval
hij de knecht.

Gevolgd door de anderen liep hij
vlug naar het eigenlijk kasteel en ge-
jaagd opende hij de deur. Hij wilde we-
ten wie er luidde...

Maar de jonkvrouw dan weer. Ze
mocht niet ontsnappen.

— Sander, houd de wacht bij de
brug en als dat wijf komt, grijp haar
vast! zei Bernard.

— O, heel goed, antwoordde Wou-
we's broer. Ik ben niet bang; in de

stad lachen we met al die spokerij, ik heb mijn pistool bij me. Op de buiten beven ze voor geesten en wat weet ik nog al.

Gewapend waren ze van de hoeve gekomen. Renatus ging liever mee naar binnen en hij mompelde, dat hij voor Elsje moest zorgen, maar hij rilde zo geweldig als zij.

— O, ik hoor leven in de kelder, kermde de bruid.

Bernard zag het klokzeel, het zwierde nog. Hij snelde de wenteltrap naar de toren op. Daar viel een zwak schijnsel, op de grauwe muur.

In de kamer, waar de doodskisten gestaan hadden, brandde een kaars, die op de vloer naast een doodskop was geplaatst maar moedig greep Bernard de kaars vast en liep verder de trap op. De klok zweeg nu. Ze slingerde nog zachtjes.

Doolage keerde naar beneden terug. In de hal stonden Renatus en Elsje.

— Als ge iemand ziet, schiet uw pistool er op af! gebood Bernard en hij liep weer naar buiten.

Sander hield de wacht aan de brug maar had niets verdachts bemerkt.

— Dan moet het wijf nog in het park dwalen en ik wil weten, wie zij is, sprak Bernard.

Hij ging tussen de heesters, zocht langs de wal, keek achter de bomen, stond soms stil en luisterde scherp, maar hij zag of vernam niets vreemds.

Eindelijk moest hij wel onverrichterzake terugkeren. Hij trad met Sander het kasteel binnen.

— O, jonker, slechte voortekens! kloeg Elsje en dat allemaal op mijn huwelijksdag... het is wreed!

— Wel neen...

— 't Spookt weer en het verwondert mij niet. Zoals mijnheer Walter heeft geleefd...

Het was de eerste maal dat zij daarop doelde en ze deed het zeker zonder nadenken. Maar Bernard dacht aan hetgeen de pastoor van Volkegem hem over zijn oom verteld had.

— Er is geen spokerij mee gemoeid, hernam hij geruststellend. Zet die gedachten toch eens uit uw hoofd.

— Maar die verschijning...

— Er komen vreemde gasten in mijn kasteel; er moet een geheime gang zijn; ik zal dat onderzoeken. Kerels willen ons angst aanjagen. Wie, dat zal ik wel uitvinden! Een klok luidt niet, of iemand moet aan het zeel trekken. En zie Renatus daar eens staan, bleek als de dood.

— Ik? Wel neen, jonker! Ik zou u gaarne genoeg geholpen hebben en ik wilde het doen, maar ik durfde Elsje niet alleen laten. Ze zou een ziekte opdoen.

— In elk geval, bruidje, steek u nu geen muizenissen over slechte voortekens in het hoofdje, hoor! hernam Bernard. Enige vagebonden halen hier grappen uit en we zullen ze wel verrassen. Uw kamer heeft een goed slot en niemand kan er binnen. Renatus zal u bovendien beschermen, want hij is immers niet bang.

— Van de duivel zelfs niet! verzekerde de bruidegom.

— Stil, stil, daag de duivel niet uit! vermaande Elsje.

Doolage leidde het gezelschap in de eetzaal.

— Nog een slaapmutsje en dan gaan we rusten, zei hij.

Uit een hoekkast nam hij een fles lijkur en glazen. Allen dronken nog eens tegen de aandoeningen van deze vreemde intrede. Maar de ontroering stilde nog niet.

Door de gang klonk als een grafstem:

— Mijn ziel vindt geen rust... ik moet dolen en zwerven!

Men verstond die woorden duidelijk. Doolage snelde met zijn pistool de deur uit, maar in de gang roerde er nu niets meer. Alleen de staanklok die ook al zo geheimzinnig gedaan had, tikte er rustig.

— Ik durf hier niet blijven, zei Elsje

tot Renatus, die haar niet minder bevreemd aankeek.

Sander lachte luid.

— Een grappenmaker, zei hij. En een die veel durft.

— Neen, de ziel van mijnheer Walter, van een zelfmoordenaar ! stamelde Elsje.

— 'k Geloof daar niet aan...

— En ik evenmin, verzekerde Bernard, die in de kamer teruggekeerd, Elsje's opmerking gehoord had. Er is hier een geheime gang en die zullen we morgen zoeken en vinden ! Langs daar komen de rustverstoorders.

Allen gingen nu ter ruste. De slaapkamers waren zo gekozen, dat ze naast elkaar lagen. Dan kon men elkander helpen, als er wat gebeurde.

Bernard betrad de zijne.

— Ja, er is een geheime gang, mompelde hij. Maar wat zou mijn geheimzinnige dame dan hier komen doen ? Als het nodig is, beschermt ze me... en nu zou ze mij komen plagen ! De vroegere dienstmeid ken ik... 't was Elsje... en die heeft aan de verschijningen geen schuld. De onbekende jonkvrouw... wie mag zij dan zijn en wat wil ze hier ?

Zo in gedachten verdiept, ontkleedde Bernard zich. Toen hij zijn bed naderde, zag hij op de sprei een koord liggen.

— Het touw, waarin oom zich ophing ! mompelde hij, toch ontsteld. De grappenmaker heeft het dus hier gebracht. Wie ? De geheimzinnige jonkvrouw ? Maar dat kan niet. Zij zal mij niet tergen. Wie dan ? Bah, dat touw kan me geen kwaad doen.

Hij slingerde het in een hoek en legde zich ter ruste. De nacht ging verder ongestoord voorbij... Tenminste, Doolage sliep goed en hoorde niets meer.

's Morgens hadden de anderen evenmin iets ongewoons bemerkt.

HET ONDERZOEK.

EN nu gaan we ons onderzoek eens beginnen, zei Bernard, na het ontbijt.

Hij nam een houweel en klopte in de gang op de vloer. Weldra hoorde hij een holle klank.

— Is er hier onder een kelder ? vroeg hij aan Elsje die immers het huis kende.

— Neen, jonker.

— Dan zullen we al vlug iets van het geheim vinden. We kappen de vloer eenvoudig open.

Sander en Renatus haalden ook gerief, waarvan een schuurtje goed voorzien was en spoedig braken ze de grote tichelstenen weg. Dan stootten ze op een gewelf. Ook dit werd open gekapt en daar vertoonde zich inderdaad een kuil.

— We hebben de gang al, zei Bernard tevreden. Haal eens een ladder !

— Maar jonker, wilt ge u daarin wagen ? vroeg Elsje bevreemd. Wees toch voorzichtig... Spot niet met uw leven...

— Ja, ik wil in de gang kijken.

— Als er vergiftigde dieren inzitten.

— Of spoken hé ? Wel, als die beesten de kerels niet hinderen die hier allerlei grappen uithalen, zullen ze het mij ook niet doen.

Renatus bracht de ladder en plaatste ze in de kuil, maar zelf ging hij dan een heel eind achteruit. Toen zijn meester halverwege afgedaald was met een lantaarn, hem door Sander overgereikt, vroeg Renatus eensklaps dapperder :

— Wil ik eerst gaan, jonker ?

— Dan hadt ge dat eer moeten vragen ! riep Bernard vrolijk uit. Neen, zorg gij maar voor uw vrouwtje, in geval een spook naar boven vliegt !

Sander volgde de jonker.

— Gij niet ! fluisterde Elsje angstig tot haar man.

— Neen, ik zorg voor u... Ik zal u niet alleen laten, lieve... Wees niet bang !

— Kom, wenkte Sander hem, om de jonge man te plagen.

— Ik blijf hier, dan kan ik u gerief toesteken, hernam Renatus.

Bernard en Sander stonden thans inderdaad in een lange gang. Deze liep naar de ene zijde dood.

— Dus moeten we die kant uit, zei Bernard. Maar we zullen onze pistolen meenemen. Renatus, riep hij, geef onze wapens.

De knecht reikte ze over en zei :

— Ziet ge wel, dat ik goed doe met boven te blijven ! Als ge iets nodig hebt roep maar ! Ik zal scherp luisteren, en als het nodig is, kom ik bij u.

Bernard en Sander stapten verder. De gang had dikke, grauwe muren en een ruwe vloer.

— Kijk, hier is een trapje, zei Bernard.

— Het voert naar boven. Laat ons eerst onderzoeken waarheen. Wat een geheimzinnig kot toch, zo'n oud kasteel !

— Ja, dat moogt ge wel zeggen.

De mannen beklommen de treden en Bernard hief een luik op. Hij kwam nu in een klein kamertje.

— Dat is waarachtig het torenkamertje, waar de doodskisten stonden, zei hij verrast.

— En daar ligt een schedel...

— Die heb ik gisteren al gezien. Hij zal ons geen kwaad doen.

— O, neen...

De mannen hoorden beneden een luidde gil en dan stappen als van mensen, die haastig weglieden.

— Help... help ! klonk het.

— O, ik begrijp het al, zei Bernard. Renatus en Elsje hebben ons gehoord en zijn op de loop gegaan.

Hij keek door een raampje en vervolgde :

— Zie, daar staan ze al aan de brug. Renatus heeft nog meer dan zijn vrouwtje. Ze waanden ons onder de grond en hoorden nu de stemmen in de toren. En zeker denken ze dadelijk aan spoken.

— Zo zal 't zijn !

Bernard opende het raam en riep :

— Komt maar terug... wij zijn het ! We waren uit de gang naar de toren geklommen ! Ons hebt ge horen spreken.

— Maar ik ben niet gevluht, hoor ! antwoordde Renatus Wiele met stalen gezicht. Ik hoorde stemmen en meende, dat rovers wilden ontsnappen en daarom houd ik aan de brug de wacht. Ik zou niemand laten vluchten.

— Dat is flink ! schertste Bernard. En ge wilde ze zeker met uw vuisten neerslaan, dat ge uw pistool vergeten hebt ?

— Zonder pistool zou ik ze ook wel klein krijgen.

— Kom maar in huis... er zijn geen rovers !

En tot Sander vervolgde Bernard :

— Hij is onbetaalbaar, onze brave Renatus, maar bij een bezoek aan rovers moeten we op hem niet rekenen.

— Dat geloof ik ook niet.

— Ik heb me in hem vergist, maar ja, hij is nu hier en moet blijven. Elsje doet het huishouden en Renatus kan haar daar toch bij helpen.

De mannen keerden in de gang terug en zetten hun ontdekkingstocht verder voort. Op zeker punt verdeelde de gang zich in twee takken.

— Eerst gaan we rechts, zei Bernard.

Na enige schreden kwamen ze weer aan een trapje. Ze bestegen het, maar vonden boven wel een portaaltje, doch geen deur of luik.

— En toch moet er een uitgang zijn, meende de jonker.

— Dat denk ik ook.

Sander betastte de muren. Hij schrok. Eensklaps week een deel van de wand en draaide als een deur open. Bernard sprong door de opening.

— Nu staan we op de gang van de slaapkamer, zei hij. Wel zo ...het is het beeld van Sint-Amelberga, dat op scharnieren draait en een geheime en eigenaardige deur vormt. Nu weet ik, hoe op die eerste avond de dame verdwenen is. Die deur moet door een veer werken.

Ze zochten en vonden aan beide zijden een knopje, zo klein, dat het bijna onzichtbaar was.

In het beeld vormde het de appel van het rechter oog. Bernard drukte er

op en dadelijk sloot zich de deur, het beeld draaide weer tegen de muur. Hij drukte opnieuw en het beeld zwenkte naar links en liet de opening zien.

— 't Geluk dient ons... we hebben een tweede geheim ontdekt, zei Doolage. Nu weer terug naar de kelder !

Ze kwamen opnieuw in de rechtse gang en volgden die, tot ze uitliep op een trapje.

— Waar zullen we nu terecht komen ? vroeg Doolage.

— Hier is een deurtje in de muur... Kijk, een kleine klink.

En Sander duwde het deurtje open. Het buitenlicht stroomde binnen.

— Dus dit is een uitgang naar het park, en hier zagen we gisteren het zogenaamde spook, hernam Doolage. Het raadsel is opgelost, tenminste... we weten nu hoe de kerels hier binnen komen.

— De vrouw bedoelt ge ?

— Mannen *œk*... De stem, die we gisteren hoorden en die de geest van mijn oom nabootste, was geen vrouw.

— Dat is waar.

— We moeten ook nog onderzoeken, wat die kerels op de Wolvenburg eigenlijk uitrichten, want ik geloof niet, dat ze alleen komen om grappen te maken. Bovendien, voor iemand mij hier verwachten kon, merkte ik al dat het kasteel bezocht werd. Ik vond levensmiddelen, de klok in de gang tikte, boven hingen klederen en al zo meer. En al die spokerij moet gediend hebben om mij te verjagen. De heren en dames wilden alleen op de Wolvenburg blijven. Ze zouden er me gaarne van verwijderden.

— Dat is een aannemelijke voorstelling, jonker.

— Zo zal het wel zijn. Dit deurtje komt dus uit in de buitenmuur, tussen een struik. 't Is goed verborgen. En langs buiten is het klinkje maar een knopje. Kijk, laat ons nu die ander weg eens volgen. Wat komen ze hier doen ? Misschien vinden we dat ook nog uit.

De mannen sloten het deurtje en ze

keerden tot de tweesprong terug. Dan volgden ze de linkse gang. Rénatus en Elsje hielden zich boven zeer stil...

De tweede gang was maar kort en eindigde bij een ijzeren deurtje dat gemakkelijk toegaf.

Doolage en Sander kwamen thans in een ruime kelder. Er lagen allerlei goederen in : harnassen van paarden, wagenzeilen, kisten levensmiddelen... zelfs verzilverde kunstvoorwerpen en pendules stonden op boorden.

— Nu begrijp ik alles ! riep Bernard opgewonden uit. Dit is een magazijn van de rovers.

— Van Jan De Lichte ?

— Zeker... De kapitein heeft alles goed ingericht, dat heb ik al bemerkt. Zo zal hij op verscheidene punten bergplaatsen bezitten om de gestolen buit veiliger van de hand te doen aan verhelers. Hier vond hij dit verlaten kasteel, dicht bij de heirweg tussen Oudenaarde en Geraardsbergen, met banen naar het Walenland, dus een zeer gunstig gelegen punt. En om het te behouden, wilden de kerels mij verjagen ! Het geheim is opgelost !

Maar na die eerste verrassing was Doolage toch nog niet voldaan.

Wat kwam de schone, deftige jonkvrouw hier doen ? Hoe kende zij de geheime gang ? Zou zij, het verrukkelijk meisje, dat ook een goed, dankbaar hart scheen te bezitten, dan tot die afschuwelijke bende behoren ?

Onmogelijk ! En toch, hij meende eergisterenavond haar stem te herkennen bij de groep, die Lotje ontvoerde. Neen, hij moest zich vergist hebben ; die juffer uit Aalst had dan een dubbelgangster, iemand die op haar geleek in trekken, gestalte en stem...

De mannen onderzochten de inhoud van het magazijn verder. Er lag daar voor een grote waarde.

— Ik zal alles bij de overheid aangeven, zei Bernard tot Sander. En we stoppen de gangen dicht, zodat we geen bezoek meer krijgen.

— Hoe ?

— Wel, het buitendeurtje verwijderen en het gat dicht metselen... Dat is voldoende.

— En als ze het openmaken ?

— O, we zullen die hele rechtse gang opvullen. Haal in het dorp een metseelaar en zijn knechten en werf ook enige boeren aan. Zeg dat ze een goed loon krijgen. Laat dan de gang vol aarde en steengruis kruien. Breek er dat oud stalletje in het park voor af, en waar het deurtje is, komt een dikke muur. Zeg aan de werklieden niets van het magazijn ! Ik rijd intussen naar Aalst.

— Naar Aalst ?

— Ja, naar 't landhuis. De schout van Oudenaarde heeft hier feitelijk geen gezag en is daarenboven een idioot. Hij zou niet durven handelen.

Toen Doolage en Sander boven kwamen, zei Renatus met een effen gezicht :

— Ik heb niets bijzonders gezien.

— Wij wel.

— Ik heb trouw de wacht gehouden om te verhinderen dat er iemand zou vluchten.

Doolage deelde zijn ontdekkingen mede. Elsje wist niets van het bestaan van de geheime gangen.

— Maar nu begrijp ik toch wat meer zei ze. Mijnheer Walter ontving soms meisjes op de Wolvenburg. Ik hoorde ze 's nachts feesten... En ze kwamen niet langs de brug, dat weet ik zeker.

— Dus door die gang ?

— Dat moet wel. Ik lag dan al te bed, maar werd gewoonlijk wakker door al het lawaai beneden.

Doolage had nu geen tijd om verder te praten. Hij moest heen. 't Waren zulke zonderlinge tijden. Men wantrouwde iedereen.

Moest dat roversmagazijn ontdekt worden, eer hij het aangaf, dan zou men hem van medeplichtigheid durven beschuldigen ! Zonder uitstel wilde hij dus zijn plicht doen. Hij herhaalde nog eens zijn bevelen.

— Ga gerust heen, snoefde Renatus.

Ge kunt op mij vertrouwen. Ik houd mijn ogen open, mijnheer.

— 't Is niet zeker dat ik vanavond terug ben, want ik wil niet in het donker reizen.

Renatus scheen bij deze mededeling plots zijn zelfvertrouwen te verliezen. Hij keek teleurgesteld.

— Neen, reis niet bij donker ! ried Sander aan. Wij zullen de Wolvenburg wel verdedigen, moest er iets gebeuren, hé Renatus ?

— O, zeker... we zijn mans genoeg ! Maar er schiet mij iets door het hoofd. We kunnen enige boeren vragen om hier te overnachten. Niet dat ik bang ben hoor... maar de rovers zouden dat kunnen vernemen van die kelder en met velen afkomen, om hun buit te redden.

— Tut... tut, onderbrak Sander hem als ge vier boeren in huis neemt, zijn er misschien drie handlangers van Jan De Lichte bij. Wie kunt ge nu vertrouwen ? Als ge bang zijt, Renatus, gaat ge maar bij mijn broer Baptist slapen...

— Ik bang ? Een maand geleden waakte ik alleen een hele nacht bij het paard van boer Kruit... Och, hemel, nu schiet er mij iets te binnen. Toen ik in de stal zat, hoorde ik wel tien wagens voorbij komen...

— Boer Kruit, die bij u zat, sprak van twee, verbeterde Elsje. Ge moet dat overdrijven nalaten. En het was geen paard, dat veulen moest, maar een koe, die op kalveren stond...

— Och, die kleinigheden vergeet een mens. Laat het dan zes wagens geweest zijn.

— Twee...

— In elk geval waren ze van dieven, daar komt het nu op aan. En zeker kwamen ze met buit uit dat magazijn.

— Dat kan zijn, meende ook Elsje.

— Ik hoorde de kerels Bargoens spreken...

— De boer hoorde het...

— Is dat nu niet hetzelfde ? Ze spraken in elk geval hun bandientaal, die een christelijk mens niet verstaat.